

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. április 13.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ZÁKEUS VIRÁGVASÁRNAPJA

Alapige: Lukács 19,1-10

Bemenvén Jézus, általment Jerikón. Íme, volt ott egy ember, akit Zákeusnak hívtak, és az fővámszedő volt és gazdag. Igyekezett Jézust látni, ki az, de a sokaságtól nem láthatta, mivelhogy termete szerint kis ember volt. Előrefutván felmászott egy eperfügefára, hogy Őt lássa, mert arra volt elmenendő. Amikor arra a helyre jutott, feltekintvén Jézus, látta őt és monda neki:

„Zákeus, hamar szállj alá, mert ma nékem a te házádnál kell maradnom.”

Sietve leszállt és örömmel fogadta Őt. Amikor ezt látták, mindnyájan zúgolódtak, mondván: „Bűnös emberhez ment be szállásra.” Zákeus pedig előállván monda az Úrnak: Uram, íme minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négyannyit adok helyébe.

Jézus így felelt neki: „Ma lett üdvössége ennek a háznak: mivelhogy ő is Ábrahám fia. Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hatalmas és erős Urunk, áldunk és magasztalunk azért, mert a te királyi hatalmadat felragyogtattad ezen a földön gyermekeid javára, népednek üdvösségére.

Alázatos szívvel köszönjük reánk árasztott szerelmedet. Köszönjük, hogy van néped, akiket kihívsz a világból, tested tagjává teszed, beplántálsz szőlőkertedbe, hogy gyümölcsöt teremjenek, és utána folyamatosan tisztítod őket, hogy még több gyümölcsöt tudjon teremni a te nagy neved dicsőségére, és mások javára.

ZÁKEUS VIRÁGVASÁRNAPJA

Hálát adunk neked ezért a szép virágvasárnapért, amikor konfirmáció lehet gyülekezetünkben. Köszönjük, hogy van gyülekezet, mely e helyre telepedett. Köszönjük, hogy az üdvözülők számával növeled, Urunk, a gyülekezetet. Őket csak te ismered, mi legfeljebb azokat az ajándékokat látjuk, amelyek megjelennek az életükben.

Jó reménységgel vagyunk, Urunk, konfirmáló testvéreink felől is, és köszönjük neked ezen a napon mindazt, amit eddig végeztél az ő életükben. Áldunk azért is, Úr Jézus Krisztus, hogy mindezideig munkálkodsz, igéd és Szentlelked által újból és újból újjászülsz embereket élő reménységre, Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által.

Köszönjük a fiatalokat és felnőtteket, akiknek vágy volt a szívükben többet tudni rólad, akik elhatározták, hogy ezt a hitet meg is vallják, kérve azt, hogy te növeld a hitüket, és növeld a benned vetett bizalmukat és reménységüket. Áldunk, örökkévaló Istenünk, mindazokért, akik emberi eszközök voltak az ő életükben.

Köszönjük, hogy hallhatták valahol, valamikor az evangéliumot. Áldunk azokért a hittanórákért, az együtt töltött időkért, amelyben az igére figyelhetünk. Köszönjük a szülőket, nagyszülőket, családtagokat, hitoktatókat, gyermekmissziósokat – mindazokat, akik úgy éltek közöttük és körülöttük, hogy bizonyosságot tehettek a te kimondhatatlan golgotai szeretetedről és irgalmadról. Köszönjük azt is, hogy ha nem is volt ilyen, ennek ellenére vonzottad némelyek szívét, és tartottad őket mind e mai napig, és kérünk, hogy tartsd meg őket a te országodban.

Adj áldást nekünk, Urunk, és engedd, hogy minden rád mutasson, hozzád hívogasson, és a te dicsőségedet munkálja. Jövel, Szentlélek Úr Isten, nyisd meg előttünk az ige ajtaját, és hívogass sokakat a Megváltóhoz, Jézus Krisztushoz.

Amen.

* * * *

Ezen a szép virágvasárnapon, amely a gyülekezetünkben a konfirmáció vasárnapja is, nagy szeretettel köszöntöm azokat a testvéreinket, akik hitvallást és fogadalmat tesznek. Szeretettel köszöntöm szüleiket, a keresztszülőket, nagyszülőket, családtagokat és gyülekezetünk egész közösségét.

Isten áldja meg a mai alkalmunkat, amely három részből fog állni: először meghallgatjuk Istennek hozzánk szóló igéjét, aztán a fiatalok és felnőttek, akik az idén felkészültek a konfirmációra: 30 fiatal és 12 felnőtt, összesen 42 testvérünk hitvallást és fogadalmat tesz, utána három testvérünket megkeresztelünk, akik a fogadalom és hitvallás után a keresztség sákramentumában is részesülnek.

Kérem a hozzátartozókat, hogy csak a helyükön fényképezzenek, egy testvérünk fényképez, utána ezeket a fotókat meg lehet majd venni. Kicsi a hely, nagy mozgás nem lehet itt a templomban.

* * * *

Igehirdetés

Kedves testvérek, egy őszinte vallomással hadd kezdjem: nemcsak a konfirmandusok készülnek a konfirmációra, hanem a lelkipásztor is. Nemcsak azért, mert sok-sok órát vagyunk együtt a konfirmáció előtt, hanem nekem különösen áldott az, amikor Isten ideadja azt az ígét, amelyet a konfirmáció vasárnapján hirdetni kell. Örültem, amikor Isten világossá tette előttem, hogy ma nekem itt konfirmandusoknak, hozzátartozóiknak, vendégeknek, gyülekezeti tagoknak arról az ígéről kell szolgálnom, amikor Jézus azt mondja Zákeusnak: „ma nékem a te házadnál kell maradnom.”

Tíz verset olvastam fel, ahogy akik esetleg Zákeus történetét nem ismerik, azok is lássák és tudják, hogy miről van szó. Kérlek titeket, hogy ezt az ígét vigyétek el, amit Jézus mondott Zákeusnak, és mond ma is, mivel Istenünk ígéje örökre megmarad: „Ma nékem a te házadnál kell maradnom.”

Olyan kedves, hogy a konfirmációnk egybeesik a virágvasárnappal. A Bibliában három virágvasárnapról olvasunk, pedig sokan csak úgy tudják: egy virágvasárnap van: amikor Jézus bevonul Jeruzsálembe.

Az első valóban az volt, amikor Jézus bevonult Jeruzsálembe, ahogy Zakariás próféta jövendölte, ahogy a Zsoltárok könyvében írva volt felőle, mert az Ószövetségben minden a megváltó Jézus Krisztusról beszél, reá mutat, és hozzá hívogat. Azt mondta Zakariás próféta: „Íme, jön néked a te Királyod, szegény és alázatos, szamárháton ül.” És az beteljesedett azon az első virágvasárnapon, amikor Jézus bevonult Jeruzsálembe. Ennek a bevonulásnak a célja nem az volt, hogy Őt dicsőítsék, magasztalják, hanem az, hogy életét adja váltságul sokakért. Menjen a Golgota keresztségére, hogy elhordozza Isten bűn miatti haragját, hogy akik hisznek benne, azok el ne vesszenek, hanem örök életük legyen.

Aztán beszél a Biblia egy majdani virágvasárnapról, amikor Jézus Krisztus bevonul majd az egész teremtett világ szemeláttára. A Jelenések könyvében van megírva ez a bevonulás. Arról olvasunk ott, hogy Jézus Krisztus eljövendő lesz, egyszer majd megjelenik az ég felhőiben — ahogy elment valamikor az Atya jobbára. Felharsan az angyalok trombitája, és elkezdődik az ítélet. Jön, hogy megítéljen élőket és holtakat. Ekkor már Jézus nem alázatosan vonul be, nem szegényen, nem szamárháton, hanem hatalommal és dicsőséggel. Lezárva minden lehetőséget az Úr keresésére, a megtérésre, és mindenki ott tölti az örökkévalóságot, ahol hitben és lélekben már addig is tartózkodott.

A Biblia beszél egy harmadik virágvasárnapról is. Nekünk most az a feladatunk az ige alapján, hogy erről beszéljünk. Arról a csodálatos virágvasárnapról, amikor Jézus Krisztus bevonul valakinek az életébe. Amikor Jézus Krisztus lakozást vesz hit által az ember szívében, bevonul nemcsak az életébe, hanem az otthonába, az ünnepeibe, a hétköznapijaiba. Bevonul a munkájába, a pihenésébe, a családi életébe és a gyermeknevelésébe. Nemcsak bevonul, hanem ott is marad.

Jézus Krisztus azt mondja Zákeusnak: „Ma nékem a te házadnál kell maradnom.” — Én azt kívánom nektek, konfirmáló testvéreim, fiatalok és felnőttek, hogy ha Jézus Krisztus eddig még nem vonult be a ti szívetekbe, életetekbe,

akkor most vonuljon be. Ma maradjon a ti házatoknál. Legyen a számotokra ez a 2014. április 13-a az a nap, amikor elmondhatjátok: Jézus bevonult az életembe. Elválasztotta a sötétséget és világosságot, elválasztotta azt, ami addig volt, attól, ami ezután fog történni. — Ez az igazi virágvasárnap. Ez történjen meg ma!

Az első virágvasárnapon olyan sok elvárás volt Jézussal szemben. Amikor kimegy a tömeg, leterítik a felsőruhákat, pálmaágakat vagdálnak Jerikó csodálatos pálmáiról. És azt kiáltják: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úrnak nevében! — akkor egy hamis váradalom van Jézussal szemben. Azt várják: tegyen rendet körülöttük, tegyen rendet az országban, tegyen rendet Izráelben, úzze ki az idegen elnyomókat. Amikor ez nem történik meg („mert azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett”), akkor a hozsannából „Feszítsd meg!” lett. És akik ünneplik akkor Jézust, azok a kereszten szemlélve gúnyolják majd Őt.

Jézus nem azért jött, hogy *körülöttünk* tegyen rendet, hanem azért, hogy *bennünk* tegyen rendet. A *mi* szívünkben, életünkben és otthonunkban tegyen rendet.

Ennek a csodálatos bevonulásnak, amit Zákeus házába és életébe való bevonulásnak tekintünk, volt egy drága előzménye és volt egy csodálatos következménye.

Az előzménye az volt ennek a bevonulásnak, hogy Isten az Ő örök tanácsvégzése szerint elhatározta, hogy Zákeust kiemeli a kárhozatból, és gyermekévé teszi. Isten eldöntötte, hogy Zákeus is Ábrahám fia. De nem úgy élt ő, hiszen nem erre törekedett, hanem arra, hogy minél többet összeszedjen, minél nagyobb sikert érjen el, minél többet harácsoljon, és ez töltötte be a mindennapjait.

Amikor Jézus Krisztus megjelent ezen a földön: az Ige testté lett; és Keresztelő János azt mondja a Jordán partján: elközelített a mennyek országa — az azt jelentette, hogy ettől kezdve felgyorsulnak az események. Zákeus életében is felgyorsultak az események. Van egy örök tanácsvégzése Istennek, egy a világ teremtése előtt meghozott döntése, hogy Zákeust és még sokakat, egyedül az Ő kegyelméből, Jézus Krisztusért, kiemel a kárhozatból. Amikor Jerikón megy át Jézus, megtörténik valóságosan is ez a kiemelés. Megtörténik valóságosan is az üdvözítés. Jézus bevonul Zákeus életébe.

Mi volt az előzménye Zákeus részéről? Az volt, amit így olvasunk: Zákeus igyekezett Jézust látni, hogy ki az. Hallotta, hogy arra fog menni. Nem tudom, és nem tudjuk a Bibliából, hogy Zákeus mit hallott addig Jézusról, a csodáiról, arról, hogy betegeket gyógyít, halottat támaszt, kenyeret ad ötezer embernek is, ha kell. Nem tudom, Zákeus mit hallott, de Zákeus kíváncsi lett. Isten Szentlelke elkezdett munkálkodni a szívében. Sokan nem voltak kíváncsiak Jézusra, mint ahogy ma is van, sokan abszolút nem kíváncsiak. Nemrégén azt mondta egy idős férfi: jól megvagyok Jézus nélkül. És aki beszélgetett vele, megkérdezte tőle: és meddig? Csak a halál pillanatáig. — Ő nagyon jól megvan. Miért? Mert fővámszedő és gazdag. Nekem nem kell ehhez az élethez Jézus. Be tudom rendezni az életemet Önélküle is.

Zákeus szívében ott volt egy igyekezet, egy vágy. Mindig itt kezdődik Isten munkája. Vágyat ébreszt a szívben. Ó, hányan vagytok itt, akik így jöttetek ide? Sőt, mindannyian azért vagytok itt, kedves konfirmandusok, mert valamikor Isten Lelke felébresztett egy vágyat a szívetekben. Mert annak a munkának, amit Isten eldöntött felőletek, végbe kell mennie a Római levél szerint. Mert akiket Isten elválasztott, azokat elhívja, azoknak bevonul az életébe, azokat újjászüli, azokat megszenteli és megdicsőíti. — Egészen bizonyosan végbe viszi az Ő munkáját.

Ti azért vagytok itt, mert Isten elkezdte a munkát, és ígéretünk van arra, hogy be is fejezi, be is végzi. Nemcsak eddig munkálkodott Isten bennetek, hanem ezután is fog. Zákeus életében eljött az a pillanat, amikor igyekezett Jézust látni. Mit csinált? „Felmászott egy eperfügefára, hogy jobban lássa.”

Mi is sokat másztunk fára veletek. Csak a mi eperfügefánk úgy nézett ki, hogy vasárnap délelőtt 9 óra, vasárnap délután 16 óra, és csütörtökön 19,15 óra a felnőttekkel. És mi akkor mit csináltunk? Ez volt a konfirmáció előkészítő. Akkor mi „fára másztunk”. Miért? Azért, hogy jobban lássuk Jézust, mert drága hitvallásunk alapján kerestük a Biblia összefüggéseit, hogy jobban lássuk Jézust. És egyre jobban láttuk Jézust.

Zákeus fáradságos munkával mászott fel a fára. Igyekezett Jézust látni, addig otthagya a vámszedő asztalt, a bevételt, a profitot. Lemondott, mert ő Jézust akarja látni. És ti is így voltatok. Ahhoz, hogy valaki Jézust lássa, lehet, hogy le kell mondania arra az időre a családról, munkáról, feladatról, tanulásról. Mi Jézust szeretnénk látni.

Nem is ebben volt a döntő dolog, hogy Zákeus igyekezett Jézust látni, hanem itt Zákeus igyekezete helyett Jézus igyekezetén van a hangsúly. Ebben az igében az, hogy Zákeus Jézust akarta látni, sokkal nagyobb hangsúly van azon, hogy Jézus látta meg Zákeust. — Így olvassuk az igében: És Jézus meglátta őt. Ha Zákeus csak meglátja Jézust, hogy ki az, csak egy élmény maradt volna neki. Élmény egy vándorprófétáról, egy emberről, akit körülvesz egy csapat. Zákeusnak később, amikor megtörténik nagypéntek, húsvét, ez vallásos élmény lett volna. Lehet, hogy dicsekedett volna. Róla beszéltek? Én láttam Őt, tudtam, hogyan néz ki. Zákeusnak csak egy élmény maradt volna.

Zákeusnak azon a napon üdvössége lett. Miért? Mert Jézus meglátta őt. A 469. dicséretünkben énekeljük: Jézus, nyájas és szelíd, láss meg engemet! Mert mi emberileg igyekezünk Jézust látni, de a kegyelem mindig abban van, ha Jézus lát meg bennünket. Amikor Jézus meglátja Zákeust, nem tudom, Zákeus mit látott, de láthatott szeretetet, kegyelmet, irgalmat. Addig Zákeus az emberi szemekben mindig csak megvetést, lenézést látott, gyűlöletet, megvetést. Isten nem azt nézi, amit az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van — olvassuk Sámuel könyvében. Isten azt nézi, ami a szívben van. Meglátja Zákeust és odamegy hozzá.

Elmondom nektek: igaz, hogy ti Jézus látására igyekeztetek, de Jézus lát meg benneteket. És ez az üdvösség. Jézus bejelenti az Ő igényét: „Ma nékem a te házadnál kell maradnom.” Zákeus leszáll a fáról, és Jézussal együtt megy ha-

za. A legnagyobb jókivánság a gyülekezetünk részéről az, kedves konfirmálók, hogy ti Jézussal menjetek haza. Lehet, hogy szüleitekkel, testvérekkel, férjjel, feleséggel mentek haza, de gondoljatok arra, hogy Jézussal menjetek haza.

Zákeus sietve, örömmel leszállt és együtt mennek haza. Zákeusnál ott marad Jézus.

Azért olvastam a Károli Bibliából, mert az új fordítás így írja: ma nálad kell megszállnom. Károli jobb: nálad kell maradnom. Jézus nem vendégnek megy oda. Jézus nem átmeneti, ideiglenes szállást keres, hanem Jézus bejelentett, állandó lakcímkártyával akar jelentkezni a te életedben. Úgy akar ott lenni, mint aki ott is marad. Erre ígretünk van.

Mint ahogy tegnap hallottuk tőletek. Valaki olyan szépen mondta, hogy Jézus Krisztus ugyan testileg a mennyben van, de igéjére, Szentlelkére, fenségére és dicsőségére nézve soha nem távozik el tőlünk. Akinél Jézus szállást vesz, ott is marad. Ott is marad akkor, ha sírtok, ha munkanélküliek lesztek. Ott marad azért, hogy a szívedben alázat, bűnbánat, megtérés, újra lobogó első szeretet lángja legyen. — Ez mind annak a jele, hogy ott maradt Jézus a szívben.

Ahogy Pál apostol mondja az egyik gyülekezetnek: lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben. Ti is menjetek haza Jézussal. „Ma nékem a te házadnál kell maradnom.” Úgy emlékezzetek erre napra, hogy ha nincs hamarabbi nap, amikor tudjátok, hogy Jézus bejött az életembe, akkor ezt a mai napot mondjátok el, mint ahogy egy segédlelkész mondta nekem: nem tudok olyan napot, de a mai nap lesz az, amikor azt vallom, hogy Jézus bejött az életembe.

Legyen ez a mai virágvasárnap az. Ne arra emlékezzetek, hogy Jézus bevonult Jeruzsálembe, jaj milyen szép, ami megtörtént 2000 éve, hanem arra emlékezzetek, hogy Jézus bevonult az én életembe. Bevonult az én otthonomba, a szívembe, a munkába, a tanulásomba, a szerelmembe, a kapcsolataimba, Jézus mindenüvé bevonult az életemben: Úrrá lett ott, én meg szolgál lettem.

Végül arról, hogy ennek lett következménye is. Ha valakinek az életébe Jézus bevonul, az mindig a következményekből látszik meg. Ahogy a mi Urunk mondta annakidején: gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Zákeus mit mond? Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, és amit kizsaroltam, amihez jogtalanul jutottam, négyannyit adok a helyébe.

A mózesi törvények szerint csak a második volt kötelező. Ha valaki patvarkodással kizsarolt valamit, annak négyszer annyit kellett visszafizetnie. De az nem volt a mózesi törvényekben, hogy a vagyonom felét a szegényeknek adom. Innen tudjuk meg, hogy Jézus bevonult az életébe, mert nem a Törvény szerint akar élni, hanem kegyelem szerint. Zákeust már ettől kezdve nem az határozza meg, hogy *kell*, hanem az, hogy *szabad*. Nincs kényszer alatt most már, mert a Fiú megszabadította őt. És akit a Fiú megszabadít, az valósággal szabad. Zákeus szabad lesz arra, hogy az Úrnak éljen. Szabad lesz arra, hogy az Úr országát építse, hogy bizonyosságot tegyen — mert ez mind azt jelenti.

Nem mindenkinek ezt kell mondania. Mondok két példát. Személyesen hallottam ezt a két embert, hogy nekik mit jelentett az, hogy „vagyonom felét a szegényeknek adom”. 1993. márciusában volt egy evangelizációs hetem. Ott

egy fiatalasszony istentisztelet után odajön, és azt mondja: megértettem az igét. Úgy látszik, nekem ma délután vinnem kell az anyósomnak egy tányér süteményt. Mondtam neki: úgy látszik. Ez a következmény. Eredj el, és többé ne vétkezzél.

Eszembe jut egy másik fiatal valamikor a 80-as évek nagy ifjúsági konferenciáiról. Budapesti volt, akit a szülei Szabolcsba küldtek, hogy majd ott az ébredés talaján majd ő is újjászületik. Isten elkezdett munkálkodni az életében, és az utolsó este azt mondja: hazamegyek, és az összes plakátot leszedelem a szobám faláról. Mondtam neki: örülni fognak a szüleid, mert örömmel fognak kifestetni. Az összes plakátot leszedelem, az összes lemezt kidobom. Ő ezt értette meg, ami nekem kedves volt, ami a szívem csücske volt, amiben gyönyörködtem, ami példaképem volt, az jöjjön le, és jöjjön a Biblia, az énekeskönyv, jöjjön az Úr Jézus az életembe.

Te mit tettél eddig? Nálad hogy látszódott meg, hogy Jézus az életedben van? Nálad hogy fog meglátszódni, kedves konfirmáló testvérem, hogy Jézus Krisztus bevonult az életedbe, átvette az uralmat, az irányítást? De jó, ha átvette. Nem kell neked görcsölnöd, „bízd magadat Őreá, és légy békeességgel. Mert ezekből jó származik reád”. — Csak ennyit kell tenni: átadni a kormánykereket, a vezetést Jézusnak, te pedig gyönyörködhetsz abban, hogy „utad van számtalan sok, Uram, és eszközöd, reánk is szent áldásod bőséggel öntözöd”.

Menjetez haza Jézussal! Maradjon ott a szívetekben, az életekben. Gyönyörködjetez benne, és törekedjetez arra, hogy még jobban megismerjetez Őt és az Ő feltámadásának erejét!

Imádkozzunk!

Áldunk, Úr Jézus Krisztus, hogy mielőtt az az utolsó nagy virágvasárnap eljönne erre a földre, te az egész világ országútján jársz, igéden keresztül, szolgálád által, Szentlelkezed erejével, tüzevel és hatalmával hirdetteted az evangéliumot. Sokakban vagy igyekezeted, még többekben semmilyen vágy nincs.

Köszönjünk, hogy mindenki hallhatja, hogy Jézus Krisztus eljött erre a világra, hogy megváltsa az övéit, hogy életét adja váltságul sokakért, hogy kimentsen minket e jelenvaló gonosz világból az Atyának akarata szerint.

Köszönjünk, Urunk, hogy itt is prédikáltatitek az ige, van néped, gyülekezeted. Vonulj be konfirmáló fiataljaink és felnőtteink életébe. És ha már bevonultál, légy áldott, hogy ott rendet tettél, elkezdted a helyreállítást, elseperted a romokat, újakat építesz, és biztatod őket, hogy még nagyobbakat is fognak látni ezeknél.

Csodálatos a te uralmad, Jézus. Balga az az ember, aki nem kéri, és nem mondja: „Ó, kedves vendég, nálam szállj, bűnömötől ne iszonyodjál. Térj be hozzám, te szolgálodhoz, szegény megtérő juhodhoz.”

Köszönjünk, hogy ha te be akarsz menni, bemész, áldunk téged ezért. Jelentsd be igényedet sokaknak itt a templomban. Nemcsak a konfirmálóknak, hanem a szülőknak, vendégeknek, gyülekezeti tagoknak. Lehet, azoknak, akik hallják már évtizedek óta az evangéliumot, lehet, azoknak, akik soha nem hal-

ZÁKEUS VIRÁGVASÁRNAPJA

lották, jelentsd be a te igényedet, Urunk: „Ma nékem a te házadnál kell maradnom.” És ez az ige nyugtalanítson bennünket addig, míg valóban meg nem történik, hogy kinyitod az ajtót, bemész, és veled vacsorálsz, úgy ahogy ígéred.

Kérünk, fogadd hálánkat igédért, szavadért, életünkért. Legyen az életünk a te kezében.

Ámen.

469. dicséret

Finlay K.G., 1882.

Jé- zus, nyá- jas és sze- líd,
Láss meg en- ge- met, Hall- gas- sad meg,
hú Meg- vál- tóm, gyer- me- ke- det!

2. Bűnöm láncát oldja fel Kegyelmed s a hit;
Törjed össze balga szívem bálványait!

3. Szabadságot adj nekem És tiszta szívet, Vonj
magadhoz, Jézusom, hogy járjak veled!

4. Vezess engem útagon: Magad légy az út, Melyen
lelkem a halálból életre jut.

5. Jézus, nyájas és szelíd, Láss meg engemet: El ne
engedd, hú Megváltóm, már kezemet!

Prynne G. R., 1818–1903.